

Ziua mondială

a

TEATRULUI

Teatrul, această minune a civilizației, această componentă a culturii universale, această expresie a spiritului înaintat, înnoitor, doritor de mai bine și mai frumos, își sărbătorește în fiecare an, la 27 martie, ziua internațională.

Este un moment la care participă, deopotrivă îndrăgostiți și entuziaști, slujitorii scenei și spectatorii. Este un moment solemn, de reevaluare a destinului acestei arte, destin desfășurat pe durata mileniilor și pe întreaga suprafață a planetei, un moment de reexaminare pătimașă și responsabilă a țelurilor sale, în esență aceleași, de la încă neguroasele izvoare, atât de îndepărtate, pînă la viitorul care se confundă cu însăși durata existenței omenirii.

Destinul Teatrului? Care poate fi altul decît acela de a-și sluji neclintit, neabătut, publicul? De a nu conțeni să-și aplece privirea asupra celor mai fierbinți probleme care frămîntă omenirea, și a le reflecta și pune în dezbatere? De a fi mereu de veghe la interogațiile epocii, ale societății, ale poporului său? Loc de destindere, tribună de purificare a spiritului, de stimulare a minții, de educație a conștiinței, scena se deschide cu dărnicie milioanei de spectatori prin slujitorii ei, dramaturgii actorii, regizorii, scenograful, criticii, cărora li se alătură armata numeroasă și nevăzută a celor care se numesc mașiniști, electricieni, recuziteri, timplari, cabinieri, plasatoare, șoferi și cîți alții, alcătuiind o familie unită în cea mai complexă dintre arte.

Teatrul românesc, solidar cu teatrul din toate țările lumii, și-a arătat vocația patriotică, dar și aspirația spre universalitate, încă de la nașterea sa. Crescut, ca Făt-Frumos, într-o zi cît alții într-un an, teatrul românesc, avem mindria să o spunem, se află astăzi pe un loc de frunte în ierarhia artei teatrale a lumii. Este urmarea firească a condițiilor care i-au fost create încă din primii ani de societate nouă, socialistă. Este urmarea firească a grijii de care s-a bucurat din partea partidului și a dragostei cu care a fost îmbrățișat de publicul nou, căruia în anii noștri i-au fost larg deschise porțile către civilizație și frumos. Mereu în căutarea noului, nicidec mulțumiți de sine, oamenii de teatru din România desfășoară azi o muncă pe care putem s-o numim, fără șovăială, copleșitoare în amploarea și complexitatea ei, pentru a-și lărgi forța de penetrație și aria de cuprindere. Publicul, fără de care teatrul nu poate exista, n-ar avea nici o rațiune de a exista, este acela care îi cere teatrului să slujească cele mai înalte țeluri ale oamenilor, să răspundă celor mai fierbinți imperative ale umanității, publicul determină mersul teatrului. Și mersul teatrului nu este altul decît către idealurile cele mai scumpe de libertate, de civilizație, de pace.

Teatrul românesc, răspunzînd chemării secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și-a asumat marile răspunderi care-i revin în vasta operă de edificare a omului nou, cu o conștiință înaintată, constructor al societății socialiste. Parte componentă a culturii românești, teatrul nostru este, în același timp, solidar cu teatrul întregii lumi, și se înscrie exemplar în marea, neobosită tentativă a teatrelor de pe tot globul de a contribui la lupta pentru păstrarea celui mai de preț bun al omenirii, pacea.